

J. E. Bogomil:

## Dar božji.

Še v cvetju bi radi vse pojedli!« so se nešteto-krat hudovali Podrobnikova mati. In prav res! Komaj je drevje malo zacvetelo, so že gledali otroci, koliko bo jabolčk. Ko je pa drevje od-cvetelo, so že preudarjali, kdaj bodo. In komaj se še sadje malo odebelilo, je že Tonček poizkušal ob deblih svoje hlače.

»Počakajte no, da kaj dozori!« so se kregali oče. Tonček je potem par ur počakal. Ko pa sadje ni hotelo tako brž dozoreti, je Tonček zopet splezal na drevo, menda sadje priganjat, naj hitreje zori. Pri tem priganjanju je pa vselej par jabolčk smuknilo v njegov žep. Ko je pa prišel na varna tla, je pa sadje šlo iz žepa v njegova usta. Seveda je bil pa Tonček tudi večkrat bolan, ker je jedel nezrelo sadje.

No, hvala Bogu, drevje je bilo polno, in Tonček vseeno ni vsega sadja obral in poklatil. Večina ga je le prav lepo dozorela. Takrat so pa tudi drugi, mlajši, prišli do svojih pravic. Seveda so po otroški navadi s sadjem precej grdo ravnali. Malo ga je obgrizel tisti Jožek, malo pa Polonica, malo pa Katica, ostanek je pa pohojen ali povožen ležal pred hišo. Dar božji!

»Le čakajte, otroci! Še manjkalo vam bo sadja, ker tako grdo ravnate z njim!« so rekle mama marsikateri dan otrokom. Pa zastonj! Samo Minka jih je razumela, ker je bila že toliko pametna, da je kaj pomnila. Drugi so pa živeli z roko v usta, od danes do jutri.



Vsakemu malo!

Drugo leto je bila pa na vsem vrtu revščina. Gledanja otroškega je bilo pač tudi to leto dovolj; ugibanja pa še več, kdaj kaj bo. A bilo ni nič. Cvetelo je drevje pač bogato, a huda slana je vse cvetje končala. Tri, štiri jabolka so rdela na jesen po vsem drevju. To je bilo vpraševanja, kdaj bodo zrela! Gorje mu, kdor bi jih odtrgal ali sklatil brez očetovega dovoljenja! Vedno je bila zanj šiba namočena. A mesto otrok so se enega lotili sršeni. Ti se pa tudi šibe niso nič bali. In padel je z veje. Veliko luknjo je imel... Mama so ga dali Minki, naj ga obreže in razdeli otrokom. O, to je bil dar božji! Kako je dišal, kako je bil sladak! Vsakemu malo! Še obrezke so pobrali otroci, in še ti so bili dobri. Kdo je maral zanje ob dobri letini?



## Polhi.

Civi — civi — civi!  
Gozdi vsi so živi,  
ko jesen bogata  
nam otvori vrata.

Polhji oživijo,  
z žirom se gostijo  
da dobe trebusčke  
in gorké kožuščke.

Civi — civi — civi!  
Deđi, starčki sivi  
zopet oživijo,  
ko ob ognju celo  
dolgo noč prežijo  
in mladost veselo  
v duhu spet šivijo,

